

Arrest

nr. 192 000 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 april 2017 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14), aan de verzoeker op 12 april 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2017 met refertenummer 69786.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 16 januari 2011 België binnen en vraagt op 17 januari 2011 asiel aan. Op 8 april 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 4 mei 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op

12 januari 2012 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 2 juli 2012 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 92 653 van 30 november 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.4. Op 11 oktober 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 4 januari 2013 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) van drie jaar.

1.5. Op 24 juni 2014 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 augustus 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. Op 1 juli 2014 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.7. Op 1 juni 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Op 11 augustus 2016 neemt de burgemeester van de stad Ronse een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

1.8. Op 26 september 2016 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft overgemaakt:

- verklaring ocmw Ronse;
- attest voor een aanvraag van gezinshereniging van het ziekenfonds;
- uittreksel uit het strafregister op naam van de verzoeker;
- huurovereenkomst;
- paspoort verzoeker;
- getuigschrift huwelijk;
- geboorteakten van de kinderen van de verzoeker;
- kids ID;
- kopie verblijfskaart referentiepersoon;
- kopie beslissing Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;
- paspoort referentiepersoon;
- medisch attest op naam van de verzoeker.

Op 6 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 12 april 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

in uitvoering van artikel 26/1 §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1951 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 10 §2, derde lid en artikel 10§5 van de wet van 15.12 1980.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de echtgenote van betrokkene en betrokkene zelf sedert 01.01.2016 tot en met 30.11.2016 onafgebroken leefloon genoten bij het O.C.M.W van Ronse. In artikel 10 §5 van de wet staat dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen (onder andere) het leefloon niet in aanmerking worden genomen. (...)

1.9. Op 2 mei 2017 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens wordt een manifeste beoordelingsfout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1. De verzoeker heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 10 Vreemdelingenwet:

De Dienst Vreemdelingenzaken merkt op dat de voorwaarden zijn voldaan, op artikel 10 §2 en §5 Vreemdelingenwet na. Dit is echter foutief.

De beslissing van de verwerende partij is niet actueel.

De weigeringsbeslissing werd genomen op datum van 6 april 2017. De echtgenote van verzoeker is sedert januari 2017 vast tewerkgesteld voor een periode van één jaar.

Het weze duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onafdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoeker.

In casu werd er geen rekening gehouden met de huidige situatie van verzoeker en zijn gezin. De Dienst Vreemdelingenzaken zijn niet zorgvuldig te werk gegaan.

De verzoeker vormt aldus onbetwistbaar een ware gezinscel met zijn partner en twee kinderen.

Voor wat betreft de vraag of een inmenging in het recht OP familie- en gezinsleven gerechtvaardigd is, is het belangrijk te bepalen of het in casu gaat om een eerste toelating dan wel een vraag tot voortgezet verblijf.

De verwerende partij mengt zich op een onredelijke wijze in het gezinssituatie van verzoeker. Door het afleveren van een weigering van verblijf ZONDER een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verzoeker indirect het recht ontnomen om voor zijn gezin te zorgen.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent het gezinsleven van verzoeker enerzijds, echter op een onbegrijpelijke wijze het verblijfsrecht weigert. De redenering van de verwerende partij is vlees, noch vis. Verzoeker krijgt geen bevel om het grondgebied te verlaten, omwille van zijn stabiele gezinsleven in België, echter niet de kans krijgt om voor zijn gezin te zorgen. Dit is een inhumane beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

In casu is het duidelijk dat de afweging tussen het doel en de gevolgen van een verblijfsstatuut voor verzoeker enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd.

Het is uiterst frappant dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gewijzigde werksituatie van de echtgenote van verzoeker, met als gevolg dat de beslissing is genomen op basis van achterhaalde informatie. Na een proefperiode van 3 maanden (oktober, november en december 2016) heeft de echtgenote van verzoeker een voltijdscontract die is ingegaan sedert januari 2017. Indien

de beslissing genomen zou zijn met de voor de hand liggende informatie, zou de verwerende partij onmogelijk tot zulk besluit gekomen zijn.

4.2. De Dienst Vreemdelingenzaken dient in alle redelijkheid een opportune beslissing te nemen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er op een onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, *le.*, nr. 238, p. 179).

"0/77 na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het teaan alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

4.3. Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 Vreemdelingenwet – de motiveringsverplichting,
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,
- de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel,
- manifeste beoordelingsfout.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke

correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf van verzoekende partij werd ingetrokken met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste en enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

*De bestreden beslissing luidt als volgt:
"(...)"*

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat de gemachtigde zonder kennis van zaken een beslissing velt, daar de gemachtigde zou oordelen a.d.h.v. een onvolledig dossier.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat hij sedert begin 2016 onafgebroken leefloon geniet. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zijn echtgenote sedert januari 2017 tewerkgesteld is, stond het hem vrij om zijn aanvraag aan te vullen/te actualiseren.

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar zij voorhoudt dat de gemachtigde zelf een onderzoek diende te starten om te informeren nopens de actuele situatie.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

En:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen." (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Het komt uiteraard aan de vreemdeling toe die zich wil beroepen op een verblijfsrecht om daartoe het nodige te doen en de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Verzoekende partij is weggetrokken uit de echtelijke woonst, zonder daarbij aan de bevoegde overheid een ander adres over te maken.

Verzoekende partij heeft de bestreden beslissing dan ook enkel aan haar eigen nalatig handelen te danken.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij houdt voorts voor dat de bestreden beslissing onredelijk is daar deze geen rekening houdt met de gezinsbanden van de verzoekende partij.

De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat de verzoekende partij aldus de kans heeft om zijn dossier in orde te brengen.

Dergelijke maatregel kan bezwaarlijk als onevenredig worden beschouwd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij zijn verblijf diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

*"Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt."
(onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)*

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Het eerste en enig middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10, § 2, derde lid, en § 5, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en zijn echtgenote sedert 1 januari 2016 tot en met 30 november 2016 onafgebroken leefloon hebben genoten bij het ocmw van Ronse.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. (...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen.](1) Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

(...)

§ 2. De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrenge dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)

§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de bestreden beslissing niet actueel is, nu zijn echtgenote sedert januari 2017 vast tewerkgesteld is voor een periode van één jaar en met deze gewijzigde werksituatie geen rekening werd gehouden. Er wordt evenwel op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de loonfiches van zijn echtgenote van oktober 2016 tot en met maart 2017 en haar arbeidsovereenkomst van 16 december 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) niet heeft voorgelegd aan het bestuur in het kader van zijn aanvraag van 26 september 2016, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De arbeidsovereenkomst van zijn echtgenote wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De loonfiches voor de periode van 3 oktober 2016 tot 31 maart 2017 worden voor het eerst in het kader van een latere, op 2 mei 2017 door de verzoeker ingediende aanvraag, en dus na de kennisgeving van de thans bestreden beslissing, voorgelegd. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 10 van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches van de echtgenote van de verzoeker en haar arbeidsovereenkomst kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Het bestuur is er niet steeds toe gehouden bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het stond de verzoeker vrij zijn aanvraag aan te vullen en te actualiseren. Voorts betwist de verzoeker niet dat “(u)it de voorgelegde stukken blijkt dat de echtgenote van betrokkene en betrokkene zelf sedert 01.01.2016 tot en met 30.11.2016 onafgebroken leefloon genoten bij het O.C.M.W van Ronse”.

Verder laat de verzoeker gelden dat hij “onbetwistbaar een ware gezinscel (vormt) met zijn partner en twee kinderen” en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich door het nemen van de bestreden beslissing op onredelijke wijze mengt in zijn gezinssituatie nu hem aldus indirect het recht wordt ontnomen om voor zijn gezin te zorgen. Ten slotte meent hij dat de afweging tussen het doel en de gevolgen van een verblijfstatuut voor hemzelf enerzijds en de ongemakken, het recht op een gezinsleven en de belangen van de kinderen anderzijds op een onevenredige wijze is gebeurd. Vooreerst wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, doch enkel een beslissing tot weigering van verblijf, zodat er van een inmenging in het gezinsleven van de verzoeker geen sprake kan zijn. Voorts is het de wetgever die bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een derdelander slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Er wordt dan ook niet ingezien op welke grond de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ertoe gehouden zou zijn om een verdere belangenafweging door te voeren eens deze heeft vastgesteld dat de verzoeker niet aan de op hem van toepassing zijnde wettelijke voorwaarden voldoet, temeer nu de

verzoeker niet wordt bevolen om het grondgebied te verlaten. De verzoeker betwist overigens niet dat de voorwaarden van artikel 10, § 2, derde lid, en § 5, van de Vreemdelingenwet op hem van toepassing zijn. Evenmin betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“(u)it de voorgelegde stukken blijkt dat de echtgenote van betrokkene en betrokkene zelf sedert 01.01.2016 tot en met 30.11.2016 onafgebroken leefloon genoten bij het O.C.M.W van Ronse”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Bovendien houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

3.1. In een schrijven van 29 juni 2017 verzoekt de raadsman van de verzoeker om de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen en om de terugbetaling van de reeds door hem betaalde rolrechten.

Er wordt evenwel op het volgende gewezen:

Artikel 39/68-1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een rolrecht van 175 euro is verschuldigd indien voldaan is aan de volgende cumulatieve voorwaarden: (...)”

Artikel 39/68-1, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De beoordeling van de in § 1, eerste lid, bepaalde voorwaarden geschiedt op basis van het verzoekschrift en de er op grond van artikel 39/69, § 1, eerste lid, bijgevoegde stukken.”

Artikel 9/1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt:

“Iedere partij in een procedure voor de Raad kan het voordeel van het pro deo vragen bij haar verzoekschrift.”

Uit het voorgaande volgt dat de vraag tot toepassing van het voordeel van de *pro deo*-regeling integraal deel moet uitmaken van het verzoekschrift.

Te dezen heeft de verzoeker in het verzoekschrift dat hij op 12 mei 2017 heeft ingediend nergens verzocht om juridische bijstand voor het betalen van de rolrechten. Evenmin heeft hij om dit voordeel verzocht in een begeleidende brief bij dit verzoekschrift of in een apart verzoekschrift dat in dezelfde envelop als het eigenlijke verzoekschrift werd toegevoegd of dat in een verschillende envelop maar met dezelfde poststempeldatum als het eigenlijke verzoekschrift werd gevoegd. Bijgevolg komt een vraag tot het bekomen van het voordeel van de *pro deo*-regeling dat later wordt ingediend niet in aanmerking.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep, begroot op 186 euro, ten laste te leggen van de verzoeker.

3.2. Aangezien de verzoeker twee keer het verschuldigde rolrecht van 186 euro heeft betaald, dient het door de verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Artikel 3

Het door de verzoeker onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN